

Γράφει ο Μπάμπης Ράκης - bambisrakis@cytanet.com.cy

ΧΟΥΑΝΙΤΑ: Η κόρη του ζωγράφου από τη Σάμο

ΜΕΡΟΣ 1: Ο μυστηριώδης ξένος

Χριστούγεννα του 1945 στο Μοντεβιδέο της Ουρουγουάης. Είναι καλοκαίρι στο Νότιο ημισφαίριο. Στην Ευρώπη ο μήνας Δεκέμβρης είναι ο πιο ψυχρός της χρονιάς. Ο πόλεμος έχει τελειώσει. Εκεί αργεί ακόμη το καλοκαίρι.

Στο υπόγειο νυκτερινό κέντρο «Esmeralda», του Μοντεβιδέο, σε μια φτωχογειτονιά του λιμανιού, σ' ένα απόμερο τραπέζι καθόταν μια παρέα τεσσάρων ανδρών μέσης ηλικίας. Ο μοναδικός που ξεχώριζε από αυτή συντροφιά των λατινοαμερικάνων, ήταν ένας νεότερος άνδρας τριανταπέντε χρόνων. Οι άλλοι ήταν μελαχρινοί με μαύρα σγουρά μαλλιά. Αυτός είχε και ξανθά μαλλιά και γαλιανά μάτια.

Σκυμμένοι στο ποτήρι τους άκουγαν με μεγάλη προσοχή τα όσα τους έλεγε ο ξανθός εκείνος άνδρας. Το πρόσωπό του δεν είχε καμιά έκφραση. Μόνο τα μάτια του και τα χείλη του έπαιζαν στο μισοσκόταδο που τα άφηναν να φανούν, ο χαμηλός φωτισμός του κέντρου.

Στην πίστα μερικά αταίριαστα ζευγάρια, χόρευαν άκαρα κάποιο ταγκό καθώς η ορχήστρα προσπαθούσε να δώσει ατμόσφαιρα σε ένα κοινό αδιάφορο για την μουσική και τα τραγούδια. Στα περισσότερα άλλα τραπέζια, μαζί με την ανδρική συντροφιά, υπήρχαν ένα με δύο νεαρές γυναίκες, έντονα βαμμένες, να προσπαθούν με προσποιητά χαμόγελα να κάνουν τους άνδρες της παρέας, να τις προσέξουν, ενώ έριχναν και φοβισμένες ματιές στο αφεντικό, που μόνος σε κάποιο γωνιακό τραπέζι, τις παρακολουθούσε. Αλλοίμονο τους αν δεν σταύρωναν πελάτη, και αν δεν καλούσαν το γκαρσόνι να φέρει και άλλη μπουκάλια.

Δυστυχισμένη πλάσματα. Καθεμία θα ονειρευόταν να ήταν εκείνη την στιγμή, με κάποιο δικό της αγόρι, να τις ψιθυρίζει γλυκόλογα και να της χαϊδεύει τα μαλλιά.

Αντίθετα στο τραπέζι, κάθονταν πολύ μεγαλύτεροι από την ηλικία τους άνδρες, άσχημοι, άγαρμοι, και αταίριαστοι για αυτές. Αυτοί είχαν καρφωμένα τα μάτια τους μόνο στα πόδια τους που οι ίδιες άφηναν επίτηδες να φαίνονται κάτω από την στενή τους φούστα.

Αλλά ας γυρίσουμε στο πρώτο τραπέζι με τους τέσσερις άνδρες, το μοναδικό τραπέζι στην αίθουσα, χωρίς καμιά γυναικεία συντροφιά, να παρακολουθούν προσεκτικά τα όσα τους έλεγε ψιθυριστά σχεδόν ο παράξενος εκείνος ξένος. Αν μπορούσε κάποιος να παρακολουθήσει την συνομιλία ή τουλάχιστον τον ήχο της φωνής του θα τον ξάφνιαζε το γεγονός ότι δεν μιλούσε ισπανικά αλλά αγγλικά με βαριά σπασμένη προφορά. Έλεγε τις λέξεις αργά και με κάποια δυσκολία, φανερό ότι δεν ήταν η μητρική του γλώσσα.

Οι άλλοι τρεις τον άκουγαν προσεκτικά, παρόλο που καμιά φορά δυσκολεύονταν να πιάσουν το νόημα. Όμως ήταν αφοσιωμένοι σε αυτά που τους έλεγε και ήταν έτοιμοι να ακολουθήσουν τις οδηγίες του. Εξάλλου αυτή ήταν και η διαταγή του μεγάλου αφεντικού. Ένα αφεντικό που δεν είδαν ποτέ. Μόνο από άλλους άκουγαν τις διαταγές του και φυσικά τις ακολουθούσαν πιστά.

Την τελευταία μέρα πήραν την εντολή: «Πηγαίνετε στην «Esmeralda». Να πείτε στο γκαρσόνι: εδώ χορεύουν ταγκό. Θα σας δείξει το τραπέζι σας. Καθίστε και περιμένετε. Θα έρθει κάποιος ξένος να κάτσει δίπλα σας. Το σύνθημα του είναι : το Μοντεβιδέο έχει ωραίο λιμάνι. Ακούστε προσεκτικά αυτά που θα σας πει.

Αν χρειασθεί να τον προστατεύσετε βγάλτε τα όπλα σας. Θα πεθάνετε και οι τρεις αν πάθει κάτι ο ξένος.

Αυτές ήταν οι οδηγίες του μεγάλου αφεντικού.

Ενώ ήταν σκυμμένοι στο ποτήρι τους και προσπαθούσαν

να καταλάβουν τις οδηγίες του, τον είδαν να υψώνει το βλέμμα προς την είσοδο, να αλλάζει ξαφνικά όψη, να δείχνει φοβερά τρομαγμένος, να σπκώνεται και απότομα να τρέχει προς την κουζίνα του κέντρου όπου υπήρχε η πόρτα για το προσωπικό. Αμέσως έβγαλαν τα πιστόλια τους και τον ακολούθησαν.

Έξω στο στενό δρομάκι τους περίμενε κάποιος δικός τους, μέσα σε ένα παλιό αυτοκίνητο. Μόλις είδε τον ξένο να βγαίνει έτρεξε κοντά του, τον άρπαξε προστατευτικά και τον έσπρωξε στο πίσω κάθισμα και ανάπτυξε αμέσως ταχύτητα. Οι άλλοι τρεις έμειναν να κοιτούν το αυτοκίνητο να χάνεται με κατεύθυνση τον μεγάλο δρόμο που οδηγεί στο λιμάνι.

«Ευτυχώς σώθηκε χάρη στον Ριχάρδο. Διαφορετικά θα είμαστε και εμείς νεκροί». Είπε ο ένας από τους τρεις που έμειναν να κοιτούν το αυτοκίνητο να απομακρύνεται.

Μα ποιος ήταν αυτός ο ξένος;

Αυτά που προσπαθούσε να τους εξηγήσει δεν ήταν και τόσο κατανοητά σε αυτούς που η μόνη τέχνη που ήξεραν ήταν να «προστατεύουν» και να σημαδεύουν σωστά με το πιστόλι. Ήθελε να τον πάρουν σε ένα τόπο που είχε αγάλματα. Κάτι σαν νεκροταφείο σαν πάρκο σαν εκκλησία. Επρεπε νάνε νύκτα, να τον αφήσουν μόνο και να τον πάρουν αργότερα.

Αυτά τα παράξενα τους έλεγε όταν ξαφνικά είδε κάποιον στην είσοδο του κέντρου και άρχισε να τρέχει προς την κουζίνα.

Όταν ο ξένος διέφυγε ασφαλής με το αυτοκίνητο του Ριχάρδο οι τρεις που έμειναν άρχισαν να κατφορίζουν περπατώντας το στενό δρομάκι. Κάτω στο λιμάνι ο κόσμος διασκέδαζε στα μικρά λαϊκά κεντράκια με τον χαμηλό φωτισμό τις δυνατές φωνές και τα γέλια και τον πολύ καπνό από τα τσιγάρα.

Στο λιμάνι υπήρχαν πολλά πλοία, τα περισσότερα φορτηγά ήταν όλα φωτισμένα. Ανήμερα Χριστουγέννων.

Ο Ριχάρδο ήξερε που να μεταφέρει το «φορτίο» του. Ήταν το αγγλικό φορτηγό «Sea Wolf». Καπετάνιος ο John Aston, ένας σκληρός θαλασσοδύκος που είχε περάσει τα εξήντα, με ένα παρελθόν που ελάχιστοι γνώριζαν. Είχε πολλές διασυνδέσεις σε όλα σχεδόν τα λιμάνια που έδενε το πλοίο του. Τους εξυπηρετούσε τον εξυπηρετούσαν. Ήταν μια άγραφη συμφωνία.

Σε καμιά περίπτωση δεν ερχόταν σε επαφή μαζί με τους ντόπιους. Ούτε και ο ίδιος κατέβαινε από το πλοίο. Έμεινε στην καμπίνα του και έστελνε δύο από τους έμπιστους ναύτες του να ειδοποιήσουν, αυτούς που ήθελε για ότι έπρεπε να γίνει.

Πριν ακόμη τελειώσει ο μεγάλος πόλεμος στην Ευρώπη, ο John Aston, άρχισε να μεταφέρει συχνά από το Μάντσεστερ, το Λίβερπουλ, και την Μασσαλία, παράξενο ανθρώπινο φορτίο. Ήταν όλοι σχεδόν άνδρες, που ήθελαν με κάθε τρόπο και με κάθε μέσον να εγκαταλείψουν την Ευρώπη, προσφέροντας σε αντάλλαγμα, πολύτιμες πέτρες ή χρυσό Προορισμός λιμάνια της Λατινικής Αμερικής.

Όμως η δύναμη του John Aston ήταν ότι κατόρθωσε και είχε διασυνδέσεις με υψηλόβαθμα άτομα στο Λονδίνο. Ήταν οι άνθρωποί του εκεί, που τον προμήθευαν με τα απαραίτητα έγγραφα για να μπορέσει να φυγαδεύσει το ανθρώπινο φορτίο του.

.....
Το παλιό αυτοκίνητο σταμάτησε στην αποβάθρα, πλάι στο αγγλικό φορτηγό.

Μόλις ο μυστηριώδης ξένος κατέβηκε ο Ριχάρδο του είπε:

«Καλά Χριστούγεννα αφεντικό»

Εκείνος δεν απάντησε. Σκυφτός ανέβηκε την σκάλα του πλοίου.

Τον περίμενε ο καπετάνιος ο John Aston

«Πάμε στην καμπίνα μου να πιούμε ούισκι. Καλά Χριστούγεννα Steve Morris».

«Ευχαριστώ Captain Aston το χρειάζομαι το ποτό»

Οι δύο άνδρες ανέβηκαν αργά την μικρή σιδερένια σκάλα που οδηγούσε στην καμπίνα του καπετάνιου.

Γνώριζε από καιρό, ο ένας τον άλλον. Ο καπετάνιος ήξερε πολύ καλά πως ο ξένος του δεν λεγόταν Steve Morris αφού δεν ήταν καν Άγγλος. Εξάλλου είναι ο ίδιος που τον προμήθευσε με το πλαστό διαβατήριο και το αγγλικό όνομα όταν τον φυγάδευσε από την Μασσαλία.

Ο Captain Aston φρόντιζε η καμπίνα του να διατηρεί αυτό το αριστοκρατικό αγγλικό στυλ που είχαν τα γραφεία των λόρδων στο Λονδίνο και το Μάντσεστερ. Δερμάτινες πολυθρόνες και καναπέδες σε σκούρο καφέ χρώμα, αγορασμένες από την Σιγκαπούρη. Το γραφείο του μεγάλο από καρυδιά γεμάτο από χάρτες, σχέδια βιβλία. Το μαύρο τηλέφωνο, η πιξίδα, τα κιάλια. Στον τοίχο ένα παλιό πορτρέτο της βασίλισσας Βικτώρια να σε βλέπει με το αυστηρό της βλέμμα.

Κανένα άλλος πίνακας καμιά άλλη φωτογραφία. Σε εκείνη την καμπίνα του πλοίαρχου, ο χρόνος σταμάτησε στον καιρό της παντοκρατορίας της Βρετανίας, τότε με τις αποικίες της ήταν κυρίαρχη σε στεριά και θάλασσα. Δεν ήταν η πρώτη φορά που ο άνδρας με το πλαστό αγγλικό διαβατήριο επισκεπτόταν την καμπίνα του καπετάνιου.